

Alla vill till himlen

Även evigheten har han lagt i människornas hjärtan.

PREDIKAREN 3:11 (SFB 2015)

”Är farmor här?” Svaret till barnbarnen vid gravstenen var: ”Farmor är i himlen.” ”Jaha”, sa barnbarnen innan de obekymrat stojade vidare med varandra. Det verkade som att farfars enkla svar inte behövde någon ytterligare kommentar. Barn bara vet när förklaringarna stämmer med det man redan innerst inne tror. Aningen om det eviga finns inom oss alla. Det är som att universums oändlighet har sin, för de fysiska ögonen osynliga, motsvarighet i den inre världen. Vår inre blick ser längre, djupare och högre. Det finns kontaktpunkter för det eviga och bestående hos oss alla. Samtidigt som vi inte riktigt kan få grepp om oändlighet och evighet kan vi inte heller intellektuellt acceptera att allt bara upphör att existera. Livet är starkare än döden och logiskt måste det finnas en fortsättning.

Inom arkeologin påvisas gång på gång att människor genom alla tider har haft en uppfattning om att det finns ett liv efter döden. När vi sätter spaden i jorden och borstar av

fornlämningarna är det just hur man tänkte om livet efter döden som kommer fram. Kända ikoniska byggnader som pyramiderna i Egypten är exempel på monument över tron på ett liv efter detta. Ingenstans finns att finna fornlämningar som manifesterar tron på ingenting. Tron på att vi ska leva vidare har en dominerande position i primitiva bosättningar och inom de beundransvärda äldre civilisationerna. Oavsett religiös eller politisk föreställningsvärld präglas gravtraditionerna av tanken på fortsatt existens. Livet kan helt enkelt inte förstås på ett annat sätt än att det är evigt. Det verkar som att en levande varelse inte kan tänka sig livet utan en fortsättning. Det tar känslomässigt och intellektuellt stopp.

Ett slående exempel finns i Moskva, den tidigare högborgen för det gudsfrånvända Sovjetunionen. Man hade gjort allt för att ta bort hoppet om himlen. Men när Lenin dog avslöjades tomheten i påståendet om att livet bara tar slut. För att få Lenin att verka odödlig placerades han, likt ett uppstoppat djur, i Leninmausoleet vid Röda torget. Där ligger ledaren för den ateistiska kommunismen konserverad, men – milt sagt – inte särskilt livfull. En spektakulär teori är att en av de framträdande inom bolsjevikpartiet trodde att vetenskapen i framtiden skulle hitta ett sätt att väcka döda till liv. Med förhoppningen om att Lenin en dag skulle kunna återvända till jordelivet bevarades han för "evigheten". Ateismens förnekande av det fortsatta livet snubblar på själva målsnöret. Då pajar allt.

Många, som anser sig vara rationella, förfasas över religiösa människors naivitet. En troende människa betraktas som förlorad och främmande, vilket inte sällan leder till

hånfullhet och förakt. Ivern hos dem som angriper gudstron pekar dock mot att bristen på tro också är en tro. Likt en extrem fundamentalist blir ateisten en bokstavstroende med vetenskapen som budord. En sådan världsbild, med evolutionen som förklaringsmodell för vårt ursprung, har dock en tydlig baksida. Den lämnar oss i sticket inför det största mysteriet av alla – döden. För att kunna fortsätta i tron på slumpen som vårt ursprung måste vi gömma undan det obevekliga slutet som förstör allt. Döden blir onämbar i alla andra former än som statistik.

Nästan alla som berättar om döden för ett barn väljer instinktivt att tala om en fortsättning i en annan värld. Oavsett om man bekänner sig som ateist, agnostiker eller troende så säger man att den som har gått ur tiden ”har det bättre nu”. Man anar den bottenlösa förtvivlan som skulle skapas vid ett känslolokalt konstaterande att en älskad mormor eller farfar slukats och blivit ingenting.

Att alla med hjärta i kroppen vill inge barnet hoppet om en bättre värld bottnar i det faktum att vi inte kan lura ett barn. Alla oförstörda själar bara vet att det finns ett evigt liv. Att livet bara skulle slockna och försvinna i intet strider mot hela den inre kunskapen och känslan. Precis som i H.C. Andersens saga om ”Kejsarens nya kläder” är det ett barn som avslöjar vuxenvärldens galenskap. För att slippa bli betraktade som mindre begåvade och insiktsfulla låtsades alla att de såg det fantastiska tyget som kejsarens kläder var gjorda av. Sanningen var dock att det inte fanns något tyg – den högvärdige regenten hade rumpan bar. Lika generande naken blir den som försöker klä sig med ett tyg vars tanketrådar

inte är förankrade i det eviga. Hur kloka förståsigpåarna än verkar så avslöjar barnets inre ögon en genant nakenhet i påståendet att allt bara tar slut efter döden.

Inför evigheten och döden kan prestigefulla vuxna låtsas se trådarna i den ateistiska tankeväven. Men barnen ropar: "Han är ju naken!" Just denna medfödda närhet till de stora perspektiven är det som Jesus hänvisar till när han ställer fram ett barn och talar om himmelriket.¹ Bibeln säger: "Medan vi är här ropar vi av längtan efter att få ikläda oss vår himmelska boning. Ty har vi väl klätt oss i den skall vi inte stå där nakna. Vi som ännu bor i tältet ropar i vårt betryck; vi vill ju inte bli avklädda, vi vill bli påklädda, så att det som är dödligt uppslukas av livet. Gud har själv skapat oss just för detta, och som en borgen har han gett oss Anden."²

Djupast inom oss alla finns "evighetsbarnet" som vet att vi är skapade för himlen. Precis som vi förstår att vi omges av ett oändligt universum förstår vi också att vi har ett evigt, oändligt liv. Alla har en gång varit barnet som "bara vet" att farmor inte kan försvinna ut i ingenting. Livet kan inte bara slockna. När vi ska "klä oss" inför evigheten duger det inte med några osynliga klädtrasor av intellektuella självbedrägerier. Gudlösheten lämnar oss ensamma inför de riktigt stora frågorna som ingen kommer undan. I en tid när reklamen berättar hur vi ska säkerställa pensionen väcker evighetsbarnet frågan om vad som väntar efter pensionsförsäkringen. Inför döden vet vårt innersta att vi är skapade för något som är större och högre. En klok människa förbereder sig för att möta det eviga. Därför berättar vi för varandra, för evighetsbarnet inom oss, att det finns en bättre värld där

ingen sjukdom, ingen död och ingen orättvisa finns. Varför
krångla till det enkla och självklara?